

»» ΑΘΗΝΙΩΤΙΚΕΣ ΓΡΑΦΕΣ ««

Κ.

Τίποτα δὲ μοῦ γύριψες.

Ἦρθες καὶ στάθιρες στὸ πλεβρό μου ὄμορφα καὶ βγενικά, μὲ ἀνοιχτὴ καρδιά, δίχως τὴν παραμικρὴ ἄσκημη σκέψη.

Δὲ μοῦ εἶπες· «Θέλω νάρθῃς μαζί μου.»

Δὲ μοῦ εἶπες· «Θέλω νὰ μιᾶς μαζί μου.»

Καὶ περπατᾶς πλάι μου, στὸ δρόμο μὲ τὰγκάθια, καὶ ἀναμετρᾶς τὴ χαρὰ σου ποὺ θάσαι ὁ καλοπροαίρετος συνοδοιπόρος μου.

Συντρόφισσα τοῦ πόνου, δὲ θὰ μοῦ πῆς: «Δίψασα· θέλω νὰ μοῦ βρῆς νερό.»

Δὲ θὰ μοῦ πῆς· «Κρυώνω.»

Δὲ θ' ἀνοίξης τὸ στόμα σου νὰ μοῦ γυρέψης τίποτα.

Μοῦ δίνεις τὴν παρηγοριὰ ποὺ λαχταρᾷ ἡ ψυχὴ μου, καὶ μοῦ δίνεσαι ἀλάκρη.

Κ' εἶναι ἀτελείωτη πάντα ἡ καλοσύνη σου.

Κ' εἶσαι ἀκέραια πάντα γιὰ νὰ μοιροῦσαι νὰ μοῦ δίνεσαι πλουσιοπάροχα καὶ ὄμορφα καὶ βγενικά.

Ἵπερμνήστρα, Ἵπερμνήστρα....

Δ.

Κρατᾶω στὰ χέρια μου τὸ πρῶτο γράμμα ποὺ μοῦ ἔστειλες ἀπὸ τὴν Πόλη.

Διαβάζω σὲ μιὰν ἀκρίτσα τοῦ κατὶ ψιλογραμμέ να λογάκια σου.

«Εἶναι πέρα ἕνας καιμὸς, κ' ἕνας πόθος δῶθε.»

Καὶ παρακάτω, κατὶ λόγια ποὺ ἔχω γράψει ἐγώ.

« Ἐλα μου γυναίκα,
γὺς μου καὶ γενιήτρα μου, σφίξε με καὶ κλείσε
τὸ βαθὺ ἀναστενάγμα σὴν ὁρμὴ τὴν πλάστρα.»

Καὶ θαρρῶ πὼς εἶμαι ὁ μάγος ποὺ βασιτεῖε στὰ χέρια του τὸ ἀθάνατο νερό, τὸ θερμμαντικὸ πιστὸ τῆς ἀγάπης.

Ἵελα μου ...

Γιὰ σένα ἔμεινα μερόνυχτα σκυμμένος ἀπάνω σὲ μαγικά βιβλία.

Ἵελα μου, πρὶν πέση ἀπὸ τὰ χέρια μου τὸ ποτήρι.

ΚΩΣΤΑΣ ΓΑΖΙΑΣ

ἌΣΜΑ ἈΣΜΑΤΩΝ (*)

Ἐρχόμαστε τώρα στὸ Νο 2, ἂν ἔχη δηλαδὴ ἀλλοτριωτικὴ καὶ θεῖα σημασία τὸ Ἄσμα καὶ μαζί μ' αὐτὸ τὸ ἐρώτημα λύνεται καὶ τὸ Νο 1. Καὶ δῶ πάλι βασίζεται ὁ κ. Ἀγιάσσης στὴν παράδοση, «Οἱ Ἐβραῖοι καμμὴν ἐποχὴ δὲν ἀπατηθήκανε ὅσο γιὰ τὴ γενικὴν ἔννοια τοῦ Ἄ. Ἄ... εἶναι ἀλλοτριωτικό. Αὐτὸ λένε ὅλες οἱ Ἰουδαϊκὲς πηγές... Μόνος ἀπὸ τοὺς χριστιανοὺς ὁ ἐπίσκοπος Μοφουεσιῆς ἰσχυρίστηκε κτλ. ἀπ' τὸ ὅτι ὅμως γι' αὐτὴ του τὴ γνώμη καταδικάστηκεν ἐπισήμως ἀπὸ τὴν Ἐ. Οἰκουμενικὴ Σύνοδο, βγαίνει πὼς στὴ συνείδηση τῆς Ἐκκλησίας τὸ ποίημα εἶχε καὶ ἔχει **ἱερὸ χαρακτήρα** καὶ παραμένει συμβολικὰ κατὶ ἄλλο ἀπὸ κείνο ποὺ φαίνεται (Γράμμ. 265). Γιὰ νὰ τὸ παραδεχτοῦνε δὲ ὡς τέτοιο θὰ πῆ πὼς τὸ περιεχόμενό του ὄχι μόνον δὲν εἶναι ἀχρεῖο ἀλλὰ καὶ σημαίνει κατὶ ὑψηλὸ καὶ ἅγιο», (Γράμμ. 269), ἐξὸν ἀπὸ μερικὲς δικὲς του σκέψεις μὲ τίς ὁποῖες προσπαθεῖ νὰ δυναμώσῃ τὴ μαρτυρία τῆς παράδοσης. «Γιὰ νὰ συμβολισθῇ—λέει— ἡ δύναμη μιᾶς ἀνώτερης ἀγάπης, πάθηθη ἡ ζωντανότερη καὶ δυνατώτερη παρομοίωσή της πρὸς τὸ ἐρωτικὸ αἶσθημα τῆς σαρκικῆς ἔνωσης ἀπ' αὐτὴ τὴ φύση μὲ ἔλο τῆς τὸ γυμνὸ καὶ σπαρταριστὸ ρεαλισμὸ» (Γράμμ. 266). Ὁραῖα! ὥστε ὁ κ. Ἀγιάσσης διαβλέπει πνευματικότητα μέσα στοὺς ὀραίους ὀργασμοὺς μιᾶς σαρκικῆς ἔνωσης. Τέτοια σύμβολα τότε θάταν πολὺ διδαχτικὰ κ' ἔπρεπε νὰ ἔκκλησιάζοντο νὰ τὰ υἱοθετήσῃ καὶ νὰ μιᾶς παρουσιάξῃ στοὺς ἀλόγους τῶν ναῶν τουλάχιστο τέτοια ὀραῖα συμπλέγματα. Ἀλλὰ γιατί ἡ ἀύστηρη ἠθικὴ τῆς ὀρθόδοξου ἐκκλησίας δὲν ἐπίτρεψε οὔτε κἂν νὰ διαβάζεται στοὺς ναοὺς; Ἀφοῦ τόσον ἐξαριστήκανε ἡ παρομοίωση καὶ ἡ ἔννοια τῆς σαρκικῆς ἔνωσης σ' ἕνα θεόπνευστο, ἱερὸ βιβλίον ὡς τὸ Ἄσμα, πὼς τὴν ἐξοστράκισεν ὑστερὰ τὴ μέθοδο αὐτὴ ἡ ἐκκλησία ἀπὸ τὴ διδασκαλία τῆς; Ὡστε πῶς σύμφωνη εἶταν μὲ τὸν ἑαυτὸ τῆς ἡ Συναγωγὴ ποὺ τὸ διάβαζε καὶ δὲν τόταξε στὰ Genutsim ἢ τουλάχιστο στὰ chissonim; Ἀλλὰ μὲ ἄλλα μέτρα μετροῦσε τὴν ἠθικὴν ἢ μιὰ καὶ μὲ ἄλλα ἢ ἄλλη ἔσο γιὰ βιβλίον ποὺ καὶ ἀπὸ τίς δυὸ ἐπὶ τέλους θεωρήθηκεν ἱερὸ καὶ ἅγιο; Ἐγὼ σᾶς λέω πὼς ἔκανε πολὺ ὀρθὰ ἡ Ἐκκλησία καὶ ὡς χρουστᾶ χάρη στὸ συντηρητικὸ τῆς πνεύμα ποὺ δὲν τὸ πέταξε καὶ ἐλωιδιόλου ἀπὸ τὸν Κανόνα. Ἀκόμη ἕνα. Γιατί ἡ κατ' ἐξοχίαν θερησκεία τῆς ἀγάπης ἢ Χριστιανικὴ ἀπὸ τοὺς πρώτους τῆς ἰδρυτέας, ἀπ' αὐ-

(*) Ἡ ἀρχὴ του στὸ περασμένο φύλλο.

τὸν τὸν Χριστὸ πού μιλάει χίλιες φορές γιὰ τὴν ἀγάπη καὶ τὴν φηλόνην αἰθέρια, οὔτε κἀν ἀφίνει νὰ περάσῃ στὸ νοῦ μας ἡ σχέση της μὲ τὴ σαρκική ἔνωσι «ζωντανὰ καὶ ρεαλιστικά» ὅπως κάνει τὸ Ἄσμα ; Γιατὶ τὸ βιβλίο πού σύνταξεν ὡς ἱερὸ καὶ ἄγιον ὁ Θεόπνευστος συγγραφέας, ὁ Θεὸς ὕστερα πού τοῦ τὸ ἐμπνευσε γιὰ νὰ διδαχτῆ ἡ ἀγάπη Του πρὸς τὸν κόσμον, κ' εἶναι ὅπως γράφετε «ἡ μεγαλειότερη καὶ ὑψηλότερη ἀπ' ὅλες τὶς ἄλλες προφητεῖες γιὰ τὸν Μεσσία» (Γρ. 267), τάρνῆθηκε καὶ δὲν ἀνάπτουσε ἀπάνου σ' αὐτῆ τῆ μέθοδο τῆς φρασεολογίας τῆ διδασκαλίας τῆς ἀγάπης Ἐκεῖνος πού ὄλο «ἐν παραβολαῖς ἐλάλει ;» Κι ἀφοῦ ὕστερα ἀπὸ τὴ ρητὴ γνώμη μερικῶν Πατέρων γι' αὐτὸ καὶ γιὰ τὴν ἐξαιρετικὴ του προφητικὴ ἔννοια γιὰ τὸ Λόγο ὅπως λέγει ὁ Μέγας Ἀθανάσιος «ὅλες οἱ προφητεῖες τῆς Π. Δ. προφητεύουσι τὴν ἐμφάνισιν τοῦ Λόγου μὲ σάρκα μεταξὺ μας καὶ εἶναι ἄσματα· τὸ Ἄσμα Ἄσμάτων ὅμως σὺν νὰ μὴ προφητεύῃ πλέον καὶ νὰ μὴ προλέγῃ, μόνο δείχνει Ἐκεῖνον κτλ.» (Γράμ. 267), πάλι ἡ Ἐκκλησία ἀπαγόρευε τὴν ἀνάγνωσίν του στοὺς ναοὺς δὲ σὰς φαίνεται πὼς ἡ καθολικὴ συνειδησὴ τῆς μυστικῆ ἀμφιβάλλει πολὺ γιὰ τὸ ποιόν του καὶ μένει ἀσυνθηκολόγητη, μαζί του καὶ μονάχα στὸ συντηρητικὸ τῆς πνεύμα χρουστᾶ καὶ τὴν κατὰξί του ἀκῆμα στὸν Κανόνα ; Δὲ θέλω νὰ μὲ ἀναφέρετε πὼς κι ἄλλα κομμάτια τῆς Γραφῆς δὲ διαβάζονται. Ἐχομε τὸ Λόγο μας καὶ γιὰ κείνα. Μὰ ὄχι τώρα. Νά, λοιπὸν οἱ μεγάλες καὶ πρωτόγονες αἰτίες πού γεννήσανε τὸν πόλεμο γιὰ τὴ θειότητα τῆς ἀλληλογραφίας αὐτουνοῦ τοῦ ἔργου, ἀπὸ κείνους πού δὲν προκαταλήφθηκαν ἀπὸ τὴν κατὰταξιν πού τοῦκάνεν ἡ Ἐκκλησία στὸν Κανόνα, παρὰ ἐντυχθήκανε ἀπὸ τὸ παραγκιόνισμα πού τοῦδειξε, πόλεμο πού ἔπρεπεν ἐπιστημονικώτερα νὰ ψυχολογήσῃ ὁ κ. Ἀγιάσος καὶ νὰ τὸν εἶχε διδάξει ὡς τώρα ἡ θεολογικὴ του πείρα ὅτι ὄχι λίγες φορές στίς δειλῆς διαμαρτυρίες κάποιων ραββίνων καὶ ἐπισκόπων κροδόντουσαν σπῆτες ἀλήθειαι, πού ἦν τῆς ἔπρεπε σήμερα νὰ λάμψῃ καὶ νὰ σκιστοῦνε μερικῆς ὀπισθοδρομικῆς καὶ γινατομιμένες σελίδες σὺν τὶς δικῆς του πού ἀσκημίζουσε, μὰ τὴν ἀλήθειαν, ἕνα περιοδικὸ σὺν τὰ «Γράμματα», τὸ ὅποιο μᾶς φαίνεται πὼς ἔχει πρὸ γραμμᾶ του τὴν ἐξέγερσιν καὶ κρατεῖ τὴν ἔσκεινιστρα καὶ τὸν μπαλτά.

Μιὰν ἀλληγορίαν πρέπει πάντα νάχη μέσα της σημάδια ἐκεῖνου πού θέλει νὰ πῆ. Ἡ κυριολεξία της δὲν εἶναι ποτὲς τόσο τέλεια ὥστε νὰ ζετυλιχτῆ ἀπ' τὴ λέξιν σειρά πνευματικῆς ἰδεολογίας χωρὶς πρῶτα αὐτῆ ἡ γλώσσα της νάχε ἀνάλογες λέξεις καὶ φράσεις. Ἀλλὰ καὶτὸ ἐνάντιο νὰ παραδεχτοῦμε θά-

τανε τεχνικὸ σφάλμα τοῦ συγγραφέα, νὰ ντύσῃ τίς ἱερέες του σκέψεις μέσα σὲ μιὰν ἀισθηματικὴν ἔρωτολογία τόσο τέλεια καὶ γαργαλιστικὴ ὥστε νὰ μὴ δίνῃ οὔτε νύξιν κἀν πὼς αὐτῆ δὲν εἶναι ἄλλο παρὰ τὸ δῆγμα πού ἐλαύνει μιὰ βαθύτερη ἔννοια. Ἡ ἀλληγορικὴ ἔρμηνεία τοῦ Ἄσματος χρουστᾶ τὴν ἀρχὴ της στοὺς ἴδιους λόγους, πού ἐπιβάλλανε στὸν κατατρεμένον Ἰουδαϊκὸ λαὸ νὰ δώσῃ μιὰ μυστικώτερη παρηγορητικὴ γι' αὐτὸν σημασία καὶ σὲ τόσα ἄλλα μέρη τῆς Π. Δ. Ἀλλὰ ἡ σχολὴ τῆς ἐρμηνευτικῆς τοῦ κ. Ἀγιάσου τὸ μπαλώνει κι αὐτὸ λέγοντας ὅτι ἀφορμὴ τῆς ζωηράδας τοῦ Ἄσματος εἶναι γιὰτὶ τόγραψε νέος ὁ Σολομὼν ἐνφ' ἄλλα του δυὸ ἔργα ἡλικιωμένος «κι ἀπόμεινεν ἡ γνώμη γενικῶς, ὅτι αὐτὸ μὲν τόγραψε νέος, ἐνφ' οἱ παροιμίαις τὶς ἔγραψε στὴν ἀνδρική του ἡλικία καὶ στὰ γεράματα του τὸν Ἐκκλησιαστή» (Γράμ. σελ. 262). Δηλαδή σκαρψίστηκε τὴν παρομοίωσιν πρὸς τὴ σαρκικὴν ἔνωσιν ὁ Σολομὼν γιὰτὶ εἶταν νέος καὶ κυριαρχοῦσεν ἀπάνω του περισσότερο ἀπὸ κάθε ἄλλην ἡ γενετήσιος ἐρμὴ καὶ δὲν μπορούσε νὰ συγκρατηθῆ καὶ νὰ ντύσῃ ἄπαξ καὶ ἤθελε μάλιστα νὰ μιλήσῃ γιὰ τὴν ἀγάπην τοῦ Ἰεχουβά πρὸς τὸ λαὸ, μὲ ντύμα πού νὰ ταίριαζε στὸ σκοπὸ του. Καὶ γιὰτὶ ὁ Σολομὼν τὴν τεχντροπία αὐτῆ δὲν τὴν ἀφίνει νὰ ξεμυτίσῃ καὶ στὰ ἄλλα του ἔργα παρὰ καὶ στίς παροιμίαις πού τὶς ἔγραψεν ἄντρας πὰ καὶ στὴ Σοφία, ἂν εἶναι δική του, τὸσον εὐγενικὰ καὶ σεμνὰ μιλάει γιὰ τὴν ἀγάπην του πρὸς τὴ γνώσιν καὶ τὴ σοφίαν ; «Ταύτην ἐφίλησα καὶ ἐξήτησαν ἠμῶν ἀγαγέσθαι ἐμαυτῶ καὶ ἔραστής ἐγενόμην τοῦ κάλλους αὐτῆς κτλ.» (Σοφ. Σολ. ἡ'. 2, καὶ ἡ'. 17—18 καὶ Παροιμ. γ'. 13—19 καὶ ἡ'. 15—17). Ἡ ἑβραϊκὴ τεχντροπία καὶ σκέψῃ ἡμπορεῖ νάναι σὲ πολλὰ βιβλία τῆς Π. Δ. μία. Μὰ ὁ σκοπὸς τοῦ καθενὸς εἶναι ἄλλος. Κατὰ τὸ συγγραφέα καὶ κατὰ τὸ σκοπὸ. Κι ἂν τὰ προφητικὰ καὶ θεῖα βιβλία της ζετυλιγόνται Σωκρατικά ἄς ποῦμε, τὸ Ἄσμα τὸ κάνει σύμφωνα μὲ τὸ σκοπὸ, τὸ θέμα του, Θεοκριτικά, εἰδυλλιακά, σαρκικώτερα τέλος πάντων. Εἶνε πάντα ὅμως ἐδραϊκά καὶ τούτο καὶ κείνα μὲ τὴ διαφορὰ πὼς ἀλλάζουν οἱ συγγραφεῖς καὶ οἱ σκοποὶ καὶ οὔτε ὁ Σωκράτης μιλάει σὺν Θεόκριτος οὔτε ὁ Θεόκριτος σὺν Σωκράτης, ὅπως καὶ ὁ Σολομὼν στίς Παροιμίαις καὶ στὸν Ἐκκλησιαστή δὲ μιλάει σὺν τὸν συγγραφέα τοῦ Ἄσματος οὔτε τοῦτος σὺν τὸν Σολομὼν. Κ' ἔτσι ἐκεῖνα μὲ τὸ νάχουν ὑπόθεσιν πνευματικὴν, θεῖαν, καὶ ὁ κύκλος τῆς οἰκονομίας τους καὶ ἡ γλώσσα τους εἶναι ἀνάλογα ἐνφ' τοῦ Ἄσματος ἐπειδὴ σκοπὸς εἶναι ἡ ἀπόδειξιν κάποιαι ἀλήθειαι γύρω σ' ἕναν ἔρωτα τοῦ ἀρχοντοβασίλειά Σολομὼν καὶ μᾶς φτωχῆς Σουλαμιθ δὲν μπορούσε παρὰ καὶ ἡ γλώσσ-

σα νάναι ανάλογη και οι λέξεις νάχουνε τή γραμματική, τή ρεαλιστική τους σημασία. Τό ίδιο και ο Σωκράτης ή και ο Χριστός ακόμα, τις ούράνιες ιδέες τους τις έντυσαν με ανάλογο ντύμα και δε μεταχειρίστηκαν τούς τράγους και τὰ βατέμματα του Θεόκριτου.

Μ' αυτά τὰ λίγα, κ. Ἀγιάσσο, θέμε νά σας πούμε πώς δείξατε μεγάλη άντοχή νά ξαναζεστάνετε μαγειρεμένα φαγητά. Δέ λέτε τίποτα γιατί και μέσ στο νού σας δέν έχετε σχηματισμένη γνώμη. Τό πολύ μπορούσατε με δυο λέξεις νά πήτε πώς συμφωνείτε με τή γνώμη τής Συναγ. και τής Ἐκκλ. όπως τόκαναν επί τέλους τὰ θρησκευτικά περιοδικά, έχτός αν θέλατε νά κάνετε κριτική για πράματα προδικασμένα. Δέν είν' έτσι ;

Ἀθήνα

Κ. ΦΡΙΑΙΓΓΟΣ

ΣΗΜ. Στο περασμένο φύλλο λησμονήθηκαν νά μπουν κοντά στο «Ἐκκλησιὰ μολυβωτή» οι λέξεις «μολυβοκαντυλοπελεκητή ποιός τηνέ» κτλ. και παρακάτου άντίς «του βιβλίου τής Ἐβρ. φιλολογίας», «τῶν βιβλίων» κτλ.

Ἀριθ. 2357.

Διά τούς κατόχους έπιταξιμων κτηνῶν (ζιπων, ήμιόνων κλπ.) και όχημάτων φορηγῶν (κάρρων και σουστῶν).

ΒΑΣΙΛΕΙΟΝ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ
Ο ΔΗΜΑΡΧΟΣ ΑΘΗΝΑΙΩΝ
ΔΙΑΚΗΡΥΣΣΕΙ ΟΤΙ

Ἡ έπιθεώρησις και ταξινόμησις τῶν έπιταξιμων κτηνῶν και όχημάτων φορηγῶν τής πόλεως Ἀθηνῶν άρχεται τήν 17ην τρέχοντος μηνός Ἀπριλίου και λήγει τήν 30ην ιδίου μηνός· θά γείνη δέ αὐτή έξω του Δημαρχικου Καταστήματος, όπου και άλλοτε έγίνετο, κατά τήν έξής τάξιν: Τού 1ου άστυν. τμήματος τήν 17ην και 18ην Ἀπριλίου. Τού 2ου άστυν. τμήματος τήν 19ην Ἀπριλίου. Τού 3ου άστυν. τμήματος τήν 20ην Ἀπριλίου. Τού 4ου άστυν. τμήματος τήν 21 και 22ην Ἀπριλίου. Τού 5ου άστυν. τμήματος τήν 23ην Ἀπριλίου. Τού 6ου άστυν. τμήματος τήν 24ην και 25ην Ἀπριλίου. Τού 7ου άστυν. τμήματος τήν 26ην Ἀπριλίου. Τού 8ου άστυν. τμήματος τήν 27ην Ἀπριλίου. Τού 9ου (άγροτικου) τήν 28ην, 29ην και 30ην Ἀπριλίου. Προσκαλούνται όθεν άπαντες οι του καθ' ήμάς Δήμου (τής πόλεως Ἀθηνῶν) κάτοχοι ττοιούτων έπιταξιμων ειδῶν όπως παρουσιάσωσι ταύτα ένώπιον τής άρμοδίας έπιτροπής, άλλως τιμωρηθήσονται διά τῶν υπό του νόμου έν τιαύτη περιπτώσει προβλεπομένων ποινῶν.

Ἐν Ἀθήναις τή 12η Ἀπριλίου 1914.

Ὁ Δήμαρχος

(Γ. Σ.)

ΕΜΜ. ΜΠΕΝΑΚΗΣ

ΕΚΔΟΤΙΚΟΣ ΟΙΚΟΣ «ΜΟΥΣΙΚΗ»
ΕΠΡΟΜΗΘΕΥΤΗΣ ΤΗΣ ΒΑΣΙΛΕΥΛΗΣ

13-15 Ἐτοῶ Ἀρσακείου 13-15

ΑΘΗΝΑΙ

Δι' άσμα και κλειδοκούμβιλον

ΣΠΥΡΟΥ ΣΑΜΑΡΑ

Ἀπό τήν άπερτίτα «ΠΟΛΕΜΟΣ ΕΝ ΠΟΛΕΜῶ»

240—Ὁ Παράς	Δρ. 2.
241—Σεραναίνα του Μπαμπέ	> 2.
242—Νύχτα τ' Ἀπριλη (Romance Λευκής)	> 2.
243—Πεταλούδα (βάλς δια μόνον πιάνο)	> 1.
247—Λευκή—Πεταλούδα (Duetto)	> 2.
248—Ἐρασμα—Πολυθεούκης (tango)	> 1.50

N. ΚΟΚΚΙΝΟΥ

195—Μ' άρβουσι (πόλκα)	> 0.80
59—Γελαστή—Χαρωπή	> 0.70
189—Μονάκριβη	> 0.50
200—Σ' άγάπησα μικρούλα μου	> 0.50
209—Ἐχε γαϊά	> 0.70
87—Τό φτωχό μου λουλούδι	> 0.70

Γ. ΣΑΜΑΡΤΖΗ

192—Ἡπειρος (άμβατήριον)	> 1.
--------------------------	------

ΠΡ. ΘΑΙΡΑΚΗΣ

65—Sans façon	> 0.80
---------------	--------

Η ΛΑΪΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ

ΕΧΕΙ ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΑΡΧΙΚΟΝ 6,000,000 ΔΡΑΧΜΩΝ

ΚΑΤΑΒΕΒΑΗΜΕΝΟΝ 1,500,000 ΔΡ.

Ἐσυστήθη άπό τήν Ἐθνικήν Τράπεζαν τής Ἑλλάδος και άπό άλλους Κεραλαιούχους, φίλους του λαού.

Ἡ Κυβέρνησις έχει άντιπρόσωπον, ο όποιος παρακολουθεϊ τās έργασίας τής Τραπεζης και λαμβάνει μέρος εις τὰ Συμβούλιά της.

»» ΤΑΜΙΕΥΤΗΡΙΟΝ ««

Ἡ ΛΑΪΚΗ δια νά εξαπλώση εις τόν λαόν τό πνεύμα τής άποταμιεύσεως, δέχεται εις τό Ταμιευτήριόν της καταθέσεις άπό μίαν δραχμήν έως πέντε χιλιάδας δραχ. και δίδει τόκον 1 1/4 τὰ 0/0. Διά τās καταθέσεις εις χροσόν 1 1/2 τὰ 0/0. Κάθε καταθέτης ειμφορεϊ νά πάρη όπισω τὰ χρήματά του, όποτε θέλῃ, είτε όλα, είτε μέρος.

Ἡ Λαϊκή Τράπεζα δέχεται και καταθέσεις με προθεσίαν.